

Her jeg ogsaa paa, at saaledes vil, det ikke
 blive ved i mange Tider; thi det vil snart
 gaa op for de Private, at den Anvisning, der
 gives dem til at faa Hjælp af Politiet til at
 faa Sagen forfulgt, ikke vil svare til For-
 ventningen. Men der vil, da — og det er
 det, der vækker min største Betænkelighed mod
 den Ordning, der her bragt i Forslag af Ud-
 valget — komme en Tid, hvor det vil lyde
 jævnlige Klager fra Befolkningens Side, snart
 fra den ene Side, som vil anse over, at disse
 Bagateløse forfølges med altfor stor Streng-
 hed fra vedkommende Politimesters Side, og snart
 — maaflø endnu hyppigere — fra de Sagt-
 berettigede, som ville mene, at der ikke vises
 tilstrækkelig Virksomhed fra Politimesterens
 Side. Naar der er gjort en Anmeldelse til
 Politimesteren, saa sætter han sig — an-
 tager jeg — i Virksomhed, men det er
 en Selvsølge, at hvis det viser sig for
 ham, at der ikke er Noget, at bringe
 ud af det Sag, at det ikke er muligt
 at tilvejebringe saadanne Oplysninger, at det
 kan nytte Noget at forfølge Sagen videre, saa
 vil han lade Sagen falde; dette vil imidlertid
 ofte vække Misfornoielse hos de Sagtberet-
 tigede. Jeg frygter med andre Ord for, at
 dersom Sagen ordnes saaledes, som Udvalget
 har foreslaaet, vil det ikke blot komme en stor
 Masse temmelig ubetydelige Sager, men der
 vil ogsaa indvilles sig en Kritik og Misfornoielse,
 og det baade fra Befolkningens Side og fra
 de Sagtberettigedes Side, som vil stille Poli-
 tiets Virksomhed med Hensyn hertil paa en
 meget uheldig Maade. Det er disse Grunde,
 som have bevæget mig til at tro, at det vilde
 være det Rigtigste ikke nu at afgjøre dette
 Spørgsmaal om offentlig Forfølgning af den
 særegne Art af Straffesager, som der her er
 Tale om. Hvad Affættelsen angaar af de
 Forslag, der nu foreligger, lader det sig ikke
 negte, at Forslaget under Nr. 23 ikke er hel-
 digt. Jeg skal sige til, at det ganske vist ikke
 kan vedtages i den Skikkelse, hvori det her
 foreligger. Bortset fra, at det ser noget un-
 derligt ud i en Lov at sige, at § 35, første
 Punktum, bliver staaende ved Magt indtil
 Ordene „forefrevne Regler inkl.“, saa gaar
 det ikke vel an at bibeholde disse 2 1/2 Linie af

§ 35; thi disse 2 1/2 Linie bestemme, at Sagt-
 trædelsessager ere Gjenstand for privat Forfølg-
 ning, men det er jo ikke Meningen, at alle Sagt-
 overtrædelsessager skulle være Gjenstand for privat
 Forfølgning. Meningen er jo, at en stor Del af
 Sagt- overtrædelsessagerne skal være Gjenstand for
 offentlig Forfølgning, nemlig alle de, der dreie
 sig om Overtrædelse af Fredningsbestemmel-
 serne. Man vil altsaa ved at vedligeholde disse
 2 1/2 Linie af § 35 i Forordningen af 20de
 Mai 1840 komme i Modsigelse til andre
 Bestemmelser. Det er jo iøvrigt heller ikke
 nødvendigt at tage noget saadant Forbehold;
 thi naar man har sagt i § 19, saaledes som
 det foreslaas i Forslaget under Nr. 20, at
 Overtrædelse af Lovens Bestemmelser skulle
 være Gjenstand for privat Forfølgning, forsa-
 vidt det har været Tilfældet efter den hidtil
 bestaaende Lovgivning, saa er det ikke nød-
 vendigt at bibeholde disse 2 1/2 Linie af § 35
 af Forordningen af 20de Mai 1840. Naar
 man ikke vedtager Forslaget under Nr. 23,
 er det ganske vist, at Følgen deraf vil blive,
 at § 34, der handler om Anhøvelse, frem-
 deles bliver bestaaende, men som sagt, jeg
 tror, at dette kan forsvares, naar man bibe-
 holder den private Forfølgning, hvortil jeg
 er enig i, at dette ikke lader sig gjøre, naar
 man, som Udvalget har foreslaaet, opgiver den
 private Forfølgning. Jeg vilde derfor ønske,
 at de ærede Forslagsstillere vilde tage Forslaget
 under Nr. 23 tilbage. Forslaget under Nr.
 20 er, just heller ikke affattet, som jeg for
 mit Vedkommende kunde ønske det, men der
 foreligger jo ikke noget andet Forslag, og jeg
 for mit Vedkommende agter at stemme for
 det, fordi det i alt Fald udtaler den Regel,
 som i Principet maa anses for rigtig, nemlig
 at de Sager, der hidtil have været Gjenstand
 for privat Forfølgning — de Sager nemlig,
 som kun angaa Krænkelser af Enkeltmands
 private Rettigheder — fremdeles skulle ved-
 blive at være det.

C. B. Nimestad: Jeg har tilladt mig
 at forlange Ordet for at gjøre nogle korte Be-
 mærkninger. Jeg er nemlig ganske overbevist
 om Rigtigheden af den Sætning, jeg sidst til-
 lod mig at fremføre, og jeg mente, at jeg